

Szeretve vagyunk, szeressünk

Kedves Testvéreim!

A Rend, az Egyház és a világ életében eltöltött nagyon intenzív év után a Karácsony közeledtével úgy érezzük, hogy lélekben és imádságban összegyűlünk a számunkra született és mindig köztünk lévő Úr körül.

Az egység jele és eszköze

Amikor Isten Fia megszületett a betlehemi istállóban, a szegények és gazdagok, a szentek és a bűnösök, a bölcsek és a tudatlanok azonnal köréje gyűltek. Mindannyian érezték Jézus vonzását és közelebb érezték magukat egymáshoz.

Ez az Egyház egységének a természete: a köztünk lévő közösség a Krisztussal való közösség közvetlen következménye. De az Egyház egysége nem kizárólagos, mert általa Krisztus minden embert, minden népet magához vonz. Valójában az Egyház „az Istennel való bensőséges egyesülés és az emberi faj egységének jele és eszköze” (*Lumen gentium* 1). Az Egyházban ez nem ideális módon valósul meg, hanem rajtunk, tagjain keresztül. Az Egyház természete, hivatása és küldetése minden megkeresztelt személy identitása, hivatása és küldetése. Mindannyiunk alapvető hivatása és küldetése, hogy az Istennel való bensőséges egyesülés és az egész emberiség egységének jelei és eszközei legyünk. Megkereszteltként az a hivatásunk, hogy szolgáljuk az Egyházat, vagy inkább: legyünk az Egyház, mint az Istennel való közösség és a mindenkivel való testvéri közösség jele és eszköze.

Ez egybeesik azzal, amit Krisztus követése minden megkeresztelt embertől kér. Amikor Jézus kiválasztotta a tizenkét apostolt, ezt tette, "hogy vele legyenek, és elküldje őket prédikálni" (Mk 3,14), vagyis hogy bensőséges barátságot ápoljanak vele, és abból fakadóan küldetésre induljanak, hogy összegyűjtsék az emberiséget Krisztus barátságába.

Amint Ferenc pápa erővel, szenvedéllyel és együttérzéssel emlékeztet a *Dilexit nos* „Jézus Krisztus Szívének emberi és isteni szeretetéről” című enciklikájában, arról van szó, hogy közelíteni kell az Úr szívéhez, hogy megtapasztalhassuk lángoló szeretetét irántunk és mindenki iránt. Krisztus Szíve magához vonz bennünket, és egyúttal minden megkeresztelt ember küldetésre készítet, hogy szeretetének tüzeit megosszuk mindenkivel.

Egy nagy örökség

Amikor megláttam a sok ciszterci szerzõt. misztikus szentjeinket, akiket a Pápa enciklikája említ, mint Bernát, Saint-Thierry Vilmos, Luitgard, Matilda és Helftai Gertrúd, elõször büszke voltam, de aztán megkérdeztem magamtól: élem, éljük ezt az értékes lelki örökséget a Rendünkben? Éljük-e ezt az intenzív és mély barátságot az Úrral? Hogyan változtatja meg életünket az Ő Szíve, amely végtelenül szeret minket?

Talán intellektuális és lelki érdeklõdéssel olvassuk atyáinkat vagy anyáinkat; de mit kezdünk az õ tanúságtételükkel és lelkiségükkel életünkben, hivatásunk megélésében?

Természetesen ezeknek a szenteknek az ideálja magas, magasztos, misztikus. De ez nem igazol minket, mert éppen ezek a szerzõk, akárcsak a Pápa, emlékeztetnek bennünket arra, hogy a keresztény misztika nem elérhetetlen csúcs, hanem inkább annak a barátságának a elfogadása, amelyet Krisztus felajánlott nekünk azzal, hogy leszállt hozzánk törékeny emberi körülményeink közé. Itt arról van szó, hogy engedjük, hogy az Úr szeressen minket, és szeressük Őt gyengédségéért és irgalmáért.

Valójában atyáink és anyáink hitben és hivatásban emlékeztetnek bennünket arra, hogy ha valóban követni akarjuk Jézust, akkor az õ szeretetére kell összpontosítanunk. Minden az Ő átszúrt Szívébõl fakad, amely a megváltó szenvedés csúcspontja és Isten titkának kinyilatkoztatása, Feltámadva is, Jézus elkezd megnyilvánulni azáltal, hogy megmutatja ezt a sebet és rálehel a tanítványokra a Szentlelket, Aki életet ad az Egyháznak, amely az Úr menyasszonya és az Atyaisten gyermekei helyreállított emberségének anyja (vö. Jn 20,19-22).

Szeretve vagyunk, szeressünk

Folyamatosan elmélkedem és idézem Szent Bernát levelének egy lényeges mondatát: „*Amati amamus, amantes amplius meremur amari* – Szeretetten szeressünk, és szeretve érdemeljük ki, hogy jobban szeretve legyünk” (107. levél).

Az elsõ két szó elég: „Szeretetten, szeressünk”. Bennük elhangzik minden Istenrõl és minden az emberrõl. A Szentháromság Isten csak ezt mondhatta magáról: örökké és végtelenül szeretve, örökké és végtelenül szeressünk. A Szentháromságban ez minden: szeretni és szeretve lenni, a két mozgalom közti különbség nélkül, teljes azonosságban, a szeretni és a szeretve lenni teljes egyidejûségében, ami végsõ soron az örökkévalóság természete, a végtelen szeretet azon pillanatáé, amelyben Isten él, mert a szeretet Istenben örök, a végtelen szeretet teljes és örök körforgása.

Amikor találkozunk Jézus Krisztussal, és megkapjuk a Szentlélek ajándékát, Isten szeretete megérinti szívünket, és elkezdõdik számunkra a végtelen szeretet története, az örökkévaló közösség kapcsolata. Krisztus pillantásán, szavain, gesztusain keresztül közli szívünkkel azt a tapasztalatot, hogy szeretve vagyunk. Teszi ezt mindenekelõtt az Egyházon, a keresztény közösségen keresztül, vagyis mindazokon keresztül, akik osztoznak velünk abban, hogy Istentõl szeretve vagyunk, hogy szeretjük Őt és úgy szeretjük egymást, ahogy Ő szeret minket. Ez a közösség misztikuma, amelyet mindannyian megélni hivatottak vagyunk, mindenki a maga adottságával, temperamentumával, tulajdonságaival, de korlátaival és törékenységével is. Az Egyházban minden hivatás ennek a tapasztalatnak egy formája. Mindannyiunk küldetése, hogy ezt a tapasztalatot átadjuk mindazoknak, akikkel találkozunk.

A szerzetesi élet, ahogyan atyáink és anyáink kezdettől fogva ránk hagyományozták, arra hivatott, hogy ezt különös koncentrációval éljük, hogy minden keresztény élet, minden hivatás és küldetés szívének jele legyen.

Ennek a hivatásnak nem szabad megijesztenie vagy elszomorítani minket, mert annyira következetlenek vagyunk és más dolgokkal foglalkozunk, mert karizmánk kimeríthetetlen forrás, olyan mint Isten szeretete, forrás, amelynek vízhozama mindig fedezi szomjúságunkat és az emberiség szomjúságát, ami abból fakad, hogy nagyon hiányzik annak tudata és tapasztalata, hogy örökké szeretve vagyunk, és hogy örökké szeretni tudunk. Elegendő alázattal elismerni, hogy erre szomjazunk.

Már a Deuteronomium (Mózes 5. könyve) is vigasztal minket ebben, amikor azt mondja: „Ez a parancs, amelyet ma szabok neked, nem túl magas számodra, és nem is túl távol tőled. Nem a mennyben van, hogy azt mondanád: Ki hatol fel nekünk értük az égbe, ki hozza le és hirdeti őket, hogy hozzájuk szabhassuk tetteinket. De a tengeren túl sincs, hogy azt kellene mondanod: Ki kel át nekünk értük a tengeren, ki hozza és hirdeti őket, hogy hozzájuk szabhassuk tetteinket? Ellenkezőleg, egészen közel van hozzád ez a szó, a szádban és a szívedben, hogy megvalósíthatod”. (Mtörv. 30,11-14)

Gyakran nem adjuk át magunkat Isten kegyelmének, mert azt gondoljuk, hogy fel kell emelkednünk a mennybe, hogy meghódítsuk azt, pedig valójában Isten már leszállt közénk, hogy megadja nekünk. Nem ezt kell-e szemlélnünk és örömmel fogadnunk a betlehemi Gyermekekben? Nem erről emlékezünk meg és nem ez adatik meg nekünk minden Eucharisztiaiban?

Jézus öröme

Isten már teljesen kinyilatkoztatott és felajánlott szeretetének felfedezése által tapasztalhatjuk meg Krisztus örömét.

Jézus fölujjongott a Szentlélekben és így szólt: „Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak előtt, és a kisdedeknek jelentetted ki. Igen Atyám, mert jóindulatodban így döntöttél.” (vö. Lk 10,21). Így tárta fel előttünk az Ő legnagyobb örömeinek természetét. Nem annyira az az öröm, hogy ajándékot kap az Atyától, hanem az, hogy Őt magát adta az Atya a kicsinyeknek, a szegényeknek, mindenkinek.

Az igazi öröm nem abban rejlik, hogy valamit magunknak kapunk, hanem abban, hogy Istentől kapjuk.

Felfedezni, hogy Isten ajándéka vagy, az élet legnagyobb kegyelme. Olyan kegyelem, amely egybeesik az ember hivatásának és küldetésének felfedezésével, amely bármilyen formában és életállapotban beépül a Fiú ajándékába, amelyet az Atya ad a világnak, és ahhoz igazodik. Ennek megéléséhez a Szentlélek adatik nekünk, vagyis az a Szeretet, amelyben az Atya és a Fiú szeretik egymást, a szeretet, amellyel egymást szeretők szeretnek. Ez az az ajándék, amelyet a keresztséggel és bérmálással, az Eucharisztiaiban és az összes szentségen keresztül kapunk. Ez az az ajándék, amelyet Isten Igéje tár elénk, és a keresztény közösség lehetővé teszi, hogy megtestesítsük magunkban és közöttünk.

Amikor felfogjuk ezt a titkot, többé nem aggódunk amiatt, hogy mit kaphatunk az Egyháztól, a közösségünktől vagy az általunk elfogadott hivatástól, mert megértjük és megtapasztaljuk, hogy az Egyház, a közösség és a hivatás eszközök, amelyekkel keresztül Isten adja az életünket Krisztussal a világnak. A Lélek fokozatosan átalakít bennünket

azzá az ajándékká, amellyé az Atya teszi a Fiút a világnak, ellenállásunk és bukásaink ellenére.

Ennél nagyobb haszna és beteljesülése nem is lehet életünknek, mert az egész világnak csak Krisztusra van szüksége, és ha nem adjuk Őt, hiábavaló mást adni.

Nem érthetjük meg, hogy ez az elfogadva lenni és ajándékozva lenni az öröm teljessége, de megtapasztaljuk, ha szegény szívvel átadjuk magunkat Isten kezébe, aki, mint az Eucharisztia kenyerét, elveszi semmi voltunkat, megtöri, hogy megosszuk. és mérték nélkül ajándékozza. A szentek öröme, a mártírok öröme, a mi örömünk, amit gyakran megízlelünk, mindenekelőtt az apróságokban, felajánlva magunkat az egyszerű szolgálatokban és a másokra való odafigyelésben, amelyeket az Úr a mindennapi valóságban kér tőlünk.

A készség nélkül, hogy hagyjuk magunkat ajándékként elfogadni, a szomorúság, az elégedetlenség és a panaszkodás erősödik a szívünkben, amelyek meddővé teszik az életet, még akkor is, ha sikerül vagyont és világi elismeréseket gyűjteni.

Ma minden eddiginél fontosabb segíteni egymást Jézushoz hasonlóan élni, hogy úgy örvendezhessünk, mint Ő, gyümölcsöt hozva az Isten Országá számára.

Szinodális identitás

A Püspöki Szinódus végén, miután egy hónapig meghallgattuk egymást és párbeszédet folytattunk a világban szétszórt Egyházak számos képviselőjével, megkaptuk a *Dilexit nos* enciklikát. A zsinat gyümölcse nem az Egyház jobb megszervezése lehet, amelynek mindig megvan a maga emberi szegénysége, hanem a kölcsönös segítség tudatosabb és határozottabb megélése a közösségben, hogy megtestesítse Krisztus emberiség iránti szeretetének küldetését.

A zsinat során gyakran gondoltam arra a közösségben és közösségek között tapasztalt szinodalitásra, amelyet Szent Benedek a Regulával és az első ciszterciek a Carta caritatis-szal közvetítettek felénk. De ebben az esetben is megkérdeztem magamtól: mit kezdtünk ezzel az értékes hagyattal? El kell ismernünk, hogy nem mindig éltük meg jól, és ezért nem tettünk kellőképpen tanúbizonyságot az Egyház előtt.

De a szinodalitás, akárcsak a Jézus Szíve misztika, nem csupán jó gyakorlat: hozzátartozik a Rend karizmatikus identitásához, ahogyan az Egyház identitásához is. Az identitás olyan, mint a lélek a testben. Nem annyira egy elveszett tárgy visszaszerzéséről van szó, hanem a bennünk és közöttünk kisebb-nagyobb mértékben sorvadtt szervek, izmok felélesztéséről. Isten kegyelme mindig megteheti ezt, mint amikor Ezékiel látomásában a Lélek leheletére egy egész völgynyi kiszáradt csont egyesült, és visszanyerte az élő húst és lelket, hogy Isten népe feltámadhasson (vö. Ez. 37,1-14).

Szükségünk van Krisztus testének erre az új vitalitására, amelyet mi valósítunk meg, hogy a világban Isten népének kovásza legyünk, Aki békében és szeretetben egyesíti az emberiséget. Az egész világot szeretni kell, hogy megtanuljon szeretni. Ellenkező esetben a ma túlságosan elterjedt gyűlölet élménye csak még több gyűlöletet szül. A szenvedő emberiség így kiált: „Gyűlöltek, gyűlöljünk!”. Krisztus elküld minket, hogy közöljük: " Szeretve vagyunk, szeressünk ", még az ellenségeinket is.

A remény zarándokai

Amikor az Egyház és közösségeink szinodális jellegére gondolunk, nem szabad elsősorban a szervezeti vonatkozásra gondolnunk. A szinodalitás lényegében a kölcsönös szeretet kérdése, amely abból a tudatból és tapasztalatból fakad, hogy Isten előbb szeret minket. A szinodális közösség láthatóvá teszi közöttünk, hogy Isten szeret minket, hogy úgy szeressünk amint Ő, és így olyan közösséget alkossunk, amely képes az egész világot Krisztushoz vinni.

Szívesen szemléltetem az Egyházi szinodalitását a négy barát történetével, akik egy bénát hoznak Jézushoz, hogy meggyógyítsa őt (vö. Mk 2,1-12). Egy szinodális „közös utat” tesznek meg a Jézusba vetett hittel, hogy a Megváltó színe elé vigyék magukat és beteg barátjukat. Útjuk során nyilván beszélgetnek és meghallgatják egymást, konszenzust és harmóniát keresve, hogy megosszák a beteg terhét és az erőfeszítést, hogy felvigyék a ház tetejére, hogy Jézus elé engedjék, mindannyian felajánlva rendelkezésre álló erejüket, és segítséget kérve abban, amihez nincs erejük. Közöttük a közösség, a szeretet, a barátság cselekedetté válik, megtestesül, s emiatt nyilvánvalóbbá válik önmaguknak, a bénának és azoknak, akik őket látják. És ez a kölcsönös szeretet az, ami végső soron lehetővé teszi, hogy Krisztus az ember Üdvözítőjeként és Megváltójaként nyilvánuljon meg nekik és mindenki számára.

Tehát így vagyunk arra hivatva, hogy megéljük egymás között a szinodalitást. A béna, akit Jézushoz kell vinni mindannyiunkat, de az egész világot is megtestesíti, a beteg, megosztott, elveszett emberiséget. Egyedül Jézus tud megmenteni mindannyiunkat, megbocsátva bűneinket és meggyógyítva minket abból, ami akadályoz abban, hogy új életet éljünk.

Nem az a legjobb élményem a Rendben, amikor minden jól megy, hanem az, amikor együtt tudunk gondoskodni azokról, akiknek rosszul megy a dolguk. A gondoskodás szinodalitása már a közösség teljessége, minden sikernél termékenyebb.

Néhány hét múlva elkezdődik a Jubileumi Év, a kegyelem rendkívüli ideje, amelyhez a Szentatya a következő mottót adta: „A remény zarándokai”. Azok közös útja, akik rászoruló barátjukat elhozták Jézushoz, ikonja annak, hogy mit jelent a remény zarándokainak lenni. Szeretnénk-e testvéreim, ebben a Jubileumi Évben ily módon együtt lenni, részesülve a kegyelemben, hogy mindig így éljünk, megújítva a Rend és az Egyház életét?

Karácsonyi levelem talán lassan húsvéti levéllé változott... De végül is, miért született Jézus Betlehemben, ha nem azért, hogy életét felajánlja a kereszthalálra, és feltámadjon, hogy átadja nekünk életének ajándékát, feltámasztva a mi életünk ajándékát?

Adja meg ez a Karácsony azt az ajándékot, hogy örömmel és reménnyel osszuk meg, - ahogyan Szűz Mária azonnal megtette - a Szeretetet, amely ingyenesen szeret minket, és amely lehetővé teszi, hogy hálával szeressük egymást!

Fr. Mauro-Giuseppe OCist